

для жінок і чоловіків означають можливість здійснення контролю над своїм життям: побудову особистих планів, набуття умінь та навичок, виховання самовпевненості, вирішення проблем та виховання віри у власні сили. Це не лише колективний, соціальний і політичний процес, а також і індивідуальний процес – і не лише процес, а й результат.

Література:

1. Дмитренко М. Й. Гендерна рівність як складова соціальної відповідальності / М. Й. Дмитренко // Вісник Черкаського університету. Серія : Історичні науки. - 2016. - № 1. - С. 28-32.

2. Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 52, ст.561.

3. Дорожкіна І.В., Ковальчук В.В. Інформаційно-практичний посібник «Гендерна політика в місцевих громадах». Чернігів, 2010. – 56 с.

4. Про гендерну політику в Україні. Режим доступу: <http://gendercenter.sumdu.edu.ua/index.php/news/314-pro-hendernu-polityku-v-ukraini>

5. Воронько Л.О. Гендерна політика в системі державної служби: поняття і сутність. Режим доступу: <http://academy.gov.ua/ej/ej16/txts/12VLOSPS.pdf>

Драган Д.М.,

курсант 203 н/г ННІ № 3 НАВС,

Співак М.В.,

д.п.н., доцент, доцент кафедри публічного управління та адміністрування НАВС

ПОВНОВАЖЕННЯ УПОВНОВАЖЕНИХ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ У СФЕРІ ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ

Сучасний європейський поступ України зумовив перегляд багатьох гуманістичних цінностей, гендерна рівність стала одним з основних принципів розвитку повно цінного громадянського суспільства. Досконале правове регулювання гендерної

рівнозначності є пріоритетною актуальною задачею сучасної юридичної науки.

Тему запобігання домашньому насильству вивчали вітчизняні науковці і практики, серед яких: І. Ігнатенко, О. Гриньків, Н. Шамрук, М. Кузнецов, Н. Нестор та ін.

Запобігання домашньому насильству – система заходів, що здійснюються органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями, а також громадянами України, іноземцями та особами без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах, та спрямовані на підвищення рівня обізнаності суспільства щодо форм, причин і наслідків домашнього насильства, формування нетерпимого ставлення до насильницької моделі поведінки у приватних стосунках, небайдужого ставлення до постраждалих осіб, насамперед до постраждалих дітей, викорінення дискримінаційних уявлень про соціальні ролі та обов'язки жінок і чоловіків, а також будь-яких звичаїв і традицій, що на них ґрунтуються [1].

За даними Мінсоцполітики, у 2013-2018 роках 90% тих, хто звертався щодо насильства в сім'ї до органів держави, – це були жінки, 8,5-9 % – чоловіки та 1-1,5 % – діти. У 2019 р. в Україні має запрацювати загальнодержавний кол-центр з проблем домашнього насильства, протидії торгівлі людьми та насильству стосовно дітей. Фахівці, що там працюватимуть, мають інформувати, скеровувати до поліції, соціальних служб, притулків, інших установ на місцевому рівні та надавати психологічні консультації [2].

Національна поліція України (поліція) – це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку [3]. До повноважень уповноважених підрозділів органів Національної поліції України у сфері запобігання та протидії домашньому насильству належать:

- 1) виявлення фактів домашнього насильства та своєчасне реагування на них;

- 2) прийом і розгляд заяв та повідомлень про вчинення домашнього насильства, у тому числі розгляд повідомлень, що надійшли до кол-центру з питань запобігання та протидії домашньому насильству, насильству за ознакою статі та насильству стосовно дітей, вжиття заходів для його припинення та надання допомоги постраждалим особам з урахуванням результатів оцінки ризиків у порядку, визначеному центральним органом виконавчої

влади, що забезпечує формування державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, спільно з Національною поліцією України;

3) інформування постраждалих осіб про їхні права, заходи і соціальні послуги, якими вони можуть скористатися;

4) винесення термінових заборонних приписів стосовно кривдників;

5) взяття на профілактичний облік кривдників та проведення з ними профілактичної роботи в порядку, визначеному законодавством;

6) здійснення контролю за виконанням кривдниками спеціальних заходів протидії домашньому насильству протягом строку їх дії;

7) анулювання дозволів на право придбання, зберігання, носіння зброї та боєприпасів їх власникам у разі вчинення ними домашнього насильства, а також вилучення зброї та боєприпасів у порядку, визначеному законодавством;

8) взаємодія з іншими суб'єктами, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству;

9) звітування центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, про результати здійснення повноважень у цій сфері у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству.

Уповноважені підрозділи органів Національної поліції України здійснюють повноваження у сфері запобігання та протидії домашньому насильству з урахуванням міжнародних стандартів реагування правоохоронних органів на випадки домашнього насильства та оцінки ризиків.

Поліцейські можуть проникати до житла особи без вмотивованого рішення суду в невідкладних випадках, пов'язаних із припиненням вчинюваного акту домашнього насильства, у разі безпосередньої небезпеки для життя чи здоров'я постраждалої особи [3].

Уповноважений підрозділ поліції бере на профілактичний облік кривдника з моменту виявлення факту вчинення ним домашнього насильства на встановлений законодавством строк і проводить з ним профілактичну роботу. Підставами для поставлення кривдника на профілактичний облік є: складений адміністративний протокол про адміністративне правопорушення, передбачене статтею 173-2 КУпАП; терміновий заборонний припис стосовно кривдника,

винесений працівником уповноваженого підрозділу поліції; отримання уповноваженим підрозділом поліції в установленому законом порядку інформації про видачу судом обмежувального припису кривднику; рішення суду про накладення адміністративного стягнення за адміністративне правопорушення, передбачене статтею 173-2 КУпАП; відкриття кримінального провадження стосовно кривдника у зв'язку з вчиненням ним домашнього насильства чи насильства за ознакою статі; повідомлення установи виконання покарань про звільнення від відбування покарання кривдника, засудженого за вчинення домашнього насильства чи насильства за ознакою статі [4].

Отже, враховуючи викладене слід відзначити, що на органи Національної поліції покладено процедуру взяття на профілактичний облік, проведення профілактичної роботи та зняття з профілактичного обліку кривдника з метою недопущення повторного вчинення домашнього насильства, забезпечення контролю за дотриманням кривдником тимчасових обмежень його прав та виконанням обов'язків, покладених на нього у зв'язку з учиненням домашнього насильства.

Література:

1. Про запобігання та протидію домашньому насильству. Відомості Верховної Ради, 2018, № 5, ст.35.
2. Домашнє насильство в Україні – злочин, а не "любов". Жанна Безп'ятчук. BBC News Україна. Режим доступу: <https://www.bbc.com/ukrainian/features-46832511>
3. Про Національну поліцію. Відомості Верховної Ради, 2015, № 40-41, ст.379.
4. Про затвердження Порядку взяття на профілактичний облік, проведення профілактичної роботи та зняття з профілактичного обліку кривдника уповноваженим підрозділом органу Національної поліції України. Наказ МВС від 25.02.2019 № 124.